

GOD IN VERSCHILLENDE GEDAANTEN

LES X.

DE LEVENDE EN DE DODE GOD.

Zoals u weet zijn wij begonnen met God in Frankrijk. Juist in Frankrijk is iets eigenaardigs gebeurd. Daar ontstond een revolutie. Eerst de Jacobijnenclubs. Op een gegeven ogenblik was God dood. De kerk (God) speelde geen rol meer. Men verhief de rede tot de koningin en de godin van het volk. Ofschoon in deze tijd niet zo nadrukkelijk God overal terzijde wordt geveegd, geloof ik toch dat wij met een soortgelijk effect te maken hebben.

God is een beetje een machtsbegrip geworden. Er is op het ogenblik, u bent er misschien van op de hoogte, een geschil tussen Rome en de Engelse kerk. Ik meen speciaal de bisschop van Canterbury. Wat gebeurt er? Men wil daar vrouwen tot het ambt toelaten en dat in the high church. De Paus zegt: Neen, als je dat doet, dan ontstaat er een veel grotere verwijdering, want Jezus was een man. Als man heeft hij geleefd, geleerd, geleden. Hij is voor ons gestorven en daarom moeten zijn priesters mannen zijn. Nu ja, dat is natuurlijk een leuk argument, maar het bewijst eigenlijk hoe men is vastgeroest in allerlei denkbeelden.

God is een structuur. God is iets dat je voorrechten geeft. God is iets waardoor je meer bent dan een ander. Dan zou ik geneigd zijn een kreet, die een tijdlang in de mode is geweest, hier te herhalen: God is dood! Want de God die wordt geëerd is niet meer. De levende kracht in ons, het licht dat ons aan alle kanten omgeeft, de eeuwigheid waarvan we deel zijn. Neen, God is een soort machtsfactor die je redelijke kunt benaderen, over wie je kunt debatteren, die je op een bepaalde manier kunt inschakelen zodat het voor jou en jouw denkbeelden het meest gunstig is.

Vraag het maar aan Pik Botha. Die doet het werk des Heren. Want zijn wij blanken hier niet gezet om al deze minderwaardige heidenen tot het christendom te brengen en te begeleiden totdat ze volwaardige mensen zijn geworden? Ja, God is dood.

Als ik kijk naar al datgene wat er in de naam des Heren verder wordt verkondigd, dan denk ik ook wel eens: wat is het verschil tussen Billy Graham en een popster? Bij de popster roepen ze jey, jey, jey en bij Billy Graham halleluja, maar dat is het enige verschil.

Al die massaliteit, die vervreemding van de werkelijke krachten, de werkelijke God is de overlijdensacte van de Godheid die een lange tijd de macht is geweest waaraan zelfs vorsten zich hadden te onderwerpen.

Toch is er een levende God. Wij hebben daar al eerder over gesproken: de kracht in uzelf. De kracht waarmee u werken kunt. De kracht die door u werkt. Het leven zelf in al zijn facetten is één uiting van een kracht die wij niet kennen. In elk wezen - of het een vlo is of een vlieg, een

mens of misschien een sequoia die eeuwen heeft staan groeien en bloeien - is één levende kracht, één God, één werkelijkheid.

Dit klinkt erg pantheïstisch. Maar als wij een verschil gaan maken tussen God en zijn schepping, dan maken wij onszelf tot de speelbal van de een of andere super-kosmische romanschrijver die dan kennelijk behoefte heeft aan wat romantiek en vooral veel oorlogsromans. Indien wij echter aannemen dat Hij in alle dingen is en wij kunnen Hem vaak beleven als de Heer van alle dingen, dan is er niet alleen een levende God, maar dan is er ook iets dat zin geeft, inhoud, aan het gebeuren.

Wij kunnen natuurlijk de bekende praat uitslaan: Het is jammer, dat mensen soms moeten lijden. Nu ja, het is de wil des Heren en wij moeten ons daaraan onderwerpen. Hij, de rechtvaardige, de Alliefdevolle zal alles goedmaken.

Ik vind het allemaal erg mooi, maar als je kiespijn hebt, dan komt het dus door God. Dan moet je niet naar de tandarts gaan, maar je moet in stilte en geduldig je lijden dragen. Dat is de stelling. Neem mij niet kwalijk, u kunt het een beetje paradoxaal vinden als het zo wordt gezegd. Als je werkelijk alles doortrekt wat door zoveel rechtgelovigen wordt verkondigd, dan het erop neert:

Als je tandpijn hebt, mag je niet naar de tandarts, want dat is Gods wil en tegen Gods wil mag je niet ingaan. Alles wat gebeurt is Gods wil. Als de dominee een stommitieit uithaalt, is dat Gods wil. Als er twee treinen tegen elkaar botsen, u kunt natuurlijk de schuld geven aan de bestuurder of aan het falen van de techniek, maar dat is dan Gods wil. Daar is niets aan te doen.

Als je op die manier te werk gaat, blijft er niets over van de zinnelijkheid van het leven. Dan ben je of je het wilt of niet een marionet.

Dan zijn er degenen die het hebben over de uitverkiezing. Je wordt al geboren met als voorbestemming de hel of de hemel. Je hebt gewoon een stempel in je nek staan. Je bent gewaarmerkt voor de hemel of de hel. En wat je ook doet, dáár kom je terecht, want je bent voorbeschikt.

Als wij met die onzin moeten beginnen, lieve mensen, laten we dan maar liever het z.g. primitieve pantheïsme nemen. Laten we ons maar wenden tot de God die werkelijk leeft, die in alle dingen leeft, die overal is, die niet in een kerk moet worden gezocht, die geen makelaars in vrome gewaden nodig heeft die bijbelwoorden of andere heilige boeken citeren. Een kracht en een God die zeker niet ons dicteert hoe we moeten leven, maar die ons gewoon confronteert met de grenzen waarbinnen wij leven.

Wanneer je leert wat sterven is (de meest mensen weten het onbewust wel een beetje, want ze hebben wel moermalen geleefd), dan is dat wanneer je het doormaakt. Dan ontdek je pas waarmee je wordt geconfronteerd. Menige schaduwbeelden zelf opgeroepen, belevingsbeelden gecontinueerd soms, zelfs hele levens lang. Maar binnen dat alles, wanneer je zegt 'ik heb licht, ik heb vreugde', dan gaat het niet meer om de vormen.

Als je in Zomerland bent: mooie huisjes, beestjes, bloemetjes, bijtjes alles wat je hebben wilt, maar wat geeft er de inhoud aan? Het vreemde gulden licht dat er als een soort tintelende, levende zon overheen ligt. Dat is God. De rest is onze fantasie. Als je dat gaat begrijpen, dan zeg je: Ja, waarom zou het alleen maar zo zijn in een bepaalde sfeer. Als het daar zo is, zal het toch wel overal zo zijn.

Een levende God is een kracht die niet de vormen bepaalt; dat laat Hij aan ons over. Hij is de energie, de inhoud. Hij is datgene wat betekenis geeft. En dan, denk ik, kunnen we verder gaan.

God in alle voorstellingen en gedaanten vanaf de hemelse keizer in China tot een soort natuurgeest bij de indianen en als de Grote Beer bij

de eskimo's. De God in al die gestalten is onze fantasie. Naarmate we dichterkomen bij een werkelijkheid, naarmate we meer worden geconfronteerd met onszelf en met de wereld heeft die God de neiging om te verdwijnen, om weg te dooien als een sneeuwpop.

Al die dingen kun je nu wel verkondigen, maar je kunt ze niet meer handhaven. Er zijn teveel zaken die je tegenspreken. Je gaat teveel inzien, je gaat teveel begrijpen. De God sterft. De God van onze fantasie sterft en is vaak dood. Die God die in stand houdt, moeten we niet ontkennen omdat onze fantasie sterft.

Men heeft eens gezegd: God moet je eigenlijk niet in de kerk zoeken, maar in de vrije natuur. Het was één van onze broeders die dat zei. Ik ben het daar grotendeels mee eens, niet helemaal. God is overal waar wij Hem erkennen. Als wij God in onszelf zoeken, dan is al het andere van minder belang. Dan is de vorm niet belangrijk. Of je dan ergens in een klooster zit in Tibet of dat je in een klooster zit hier in Europa, of je priester bent van Rome of een filosoof die aan niets meer gelooft. Als het godsbegrip in je is, is dat de werkelijkheid en dan zijn ze allemaal gelijkwaardig.

Ik denk, dat heel veel problemen eigenlijk voortkomen uit de behoefte van de mens om alles in te delen; om verschillen te maken. Natuurlijk, er zijn zaken waarvan je kunt zeggen (in het begin heb ik er een aangehaald): Er is verschil tussen man en vrouw, absoluut. Dat is voor de voortplanting ook noodzakelijk. Maar het mens-zijn van beiden verschilt eigenlijk maar heel weinig. Er zijn enkele, door het fysieke opgelegde psychologische factoren, maar verder gaat dat niet.

God leeft in een vrouw net zo godd als in een man of omgekeerd. God leeft in een kind. God leeft, zoals ik al heb gezegd, in de zon, in de maan, in de sterren, in insecten, in de algen die ergens drijven, in een wat vervuild watertje, overal is God. Het is aan ons om de God in zijn vele gestalten waarin hij voor ons kenbaar of aanvaardbaar is te herleiden. Alles wat we zijn, alles wat we doen is deel van God, is uiting van God. Alleen onze beleving kan het voor ons wel of niet deel maken van het grote geheel.

Alles wat gebeurt isergens vanzelfsprekend, of wij het nu zelf veroorzaken of het door anderen wordt veroorzaakt, want het is deel van een geheel. Als wij spreken tot het geheel met het bewustzijn dat het in ons en overal bestaat, dan kunnen wij de uiterlijke vormen natuurlijk veranderen. Waarom niet. Want de uiterlijke vormen komen voort uit onze voorstellingen. En als wij het met alle geweld willen, misschien kunnen wij het met gedachtenkracht zover brengen dat met kerstmis de kerstman inderdaad met zijn slede en rendieren met Rudolf the red-nosed voorop cadeautjes komt rondstrooien in alle schoorstenen tot teleurstelling van de kinderen waar ze thuis centrale verwarming hebben. Waarom zou dat niet mogelijk zijn? Als we er allemaal in geloven, dan wordt het wel waar. Want dat wat wij geloven proberen we waar te maken. Maar dan is het toch onze waarheid, onze werkelijkheid. Dat heeft toch niets meer te maken met de God waar wij voortdurend zo mee bezig zijn.

Er zijn mensen die zeggen: Bidden tot God is onzin. Misschien. Maar ik zeg u: in uzelf leeft God, in u is de kracht, de macht van God. Als u bidt, spreekt u eigenlijk met uzelf. Maar u spreekt intens, met een overtuiging en daardoor verandert u uw wereldbeeld een beetje. Wie zegt dan dat een gebed niet kan helpen? Het gaat er niet om dat er buiten een engeltje staat met een registratie en een stempeltje.... O, daar wordt gebeden, even kijken: gezondheid: goed gekeurd. Stempeltje erop en over een paar dagen ben je wat gezonder. Als je denkt, dat het zo gaat, dan ben je vies verkouden.

Aan het einde van alle voorstellingen die we de revue hebben laten passeren, aan het einde van alle filosofieën moeten we terug naar het feit, dat alle beelden en voorstellingen van God die worden verkondigd dood zijn. Ze zijn niet echt. Ze zijn creaties van de een of andere theologische of misschien esoterische Madame Tussaud; wassen beelden der verbeelding.

Maar de kracht die in ons is, leeft. De werking die in ons is, leeft. De werkelijkheid rond ons is doortrokken van die kracht. En met die kracht en met het besef van die kracht kunnen wij boven onze beperkte denkbeelden uitstijgen, omdat wij onze rede niet behoeven te verheffen tot godheid, maar moeten maken tot een instrument waarmee wij onze eigen benadering van de totaliteit, die we niet beseffen, zo goed mogelijk richten.

Ze zeggen wel eens: Ach, als je zo praat, ben je eigenlijk geen diep gelovig mens. Maar moeten we dan geloven in iets wat een feit is? Geloven doe je in onbewijsbare voorstellingen. Beleven doe je in een werkelijkheid. En geloof mij, als het voor een ander nog niet werkelijk is en u beleeft het, dan is het voor u echt en werkelijk. Kies dan voor die mogelijkheid tot beleven die zoveel mogelijk van al het zijnde samenvat. Als wij nu toch zo bezig zijn:

God in Frankrijk was een Fransman, een bourgeois met veel grote gebaren.

De Italiaanse God? Een al-machtige die hier en daar ook nog een beetje oplichterspraktijken er op na houdt.

Wat waren de Griekse goden? Dat waren oversexte mensen met een mate van almacht die daardoor in staat waren in hun leven de verlangens te vervullen die onbevredigd bleven bij degenen die het op aarde met minder moesten doen.

De goden van Egypte. Zij waren gelijktijdig de dood en de herrijzenis.

De goden van India. Zij zijn het onbegrijpelijke dat achter de tijd ligt, ingedeeld in een aantal aangezichten en die dan weer onderverdeeld zijn in zoveel verschillende factoren en machten dat er voor iedereen wel wat bij zit.

Allah heeft Mohammed de kans gegeven om te paard de Zevende Hemel te bereiken.

Al die beelden van God en van goden zijn maar de weerkaatsing van wat er in de mensen woont. Als God tolerant is, dan is er een volk dat zoveel welvaart en zekerheid kent, dat het probeert tolerant te zijn. Het lukt nooit helemaal, maar het is een ideaal dat je je stelt; dus is God tolerant.

Als je ergens anders je voortdurend belaagd en bedreigd voelt door anderen en je wilt jezelf uiten, dan is je God een wraakzuchtige, toornige God. Waarom niet? Altijd weer worden zij geconfronteerd met denkbeelden die niets anders zijn dan uitdrukking van wensdromen, geprojecteerd in een almachtig wezen. Nu wij aan het einde staan van deze cursus, mogen wij ons toch afvragen of dat niet dwaas is. Ik zeg niet, dat u nu wijs moet zijn, want iemand die denkt dat hij wijs is, wordt daardoor altijd een dwaas.

Realiseer u nu eens dat er iets anders moet zijn dan alles wat er op aarde over God, goden en machten wordt gepredikt. Realiseer u dat de Paus ook een toilet heeft in zijn vliegtuig dat hij nog even gebruikt voordat hij naar buiten gaat om de aarde te kussen. En dat ook koningen en presidenten een zekere training doormaken en bij een vechtopname rekening houden met de duur van de plechtigheden die zij hebben te doorstaan. Al die dingen zijn menselijk. Waarom moeten wij daar wat anders van maken? Laten wij gewoon kijken: wat hebben wij in onszelf.

Als je nu goed in jezelf kijkt, dan zie je heel veel twijfels van

'zou het misschien' en ergens het gevoel van 'als het nu eens'. Maar als je die dingen achterlaat, dan blijft er nog iets over. Noem het bestaan, noem het hoop geven of geef het een andere naam, dan blijft er iets over. Als je dat dan op je laat inwerken, dan heb je misschien je eerste werkelijke contact met God, omdat je dan tijdelijk opgaat in een deel van datgene wat de totaliteit mogelijk maakt. Laten we niet teveel proberen om alles in stoffelijke termen uit te drukken. Er zijn ogenblikken dat emoties veel meer echt en waar zijn dan alle stoffelijke feiten.

Er is lang geleden door een spreker van onze Orde gesproken over God. Hij zei toen: Iemand zei: Kijk, al die sterren bij elkaar dat is nu God'. Toen nam hij een ruimtevaartuig en ging buiten alles om tot hij eindelijk in het niets terecht kwam. Toen richtte hij zijn blik op alle Melkwegstelsels bij elkaar en wat zag hij? Een reuze amoëbe.

Het klinkt wat vreemd, maar daarmee wilde hij zeggen: Het onbepaalbare kun je niet bepalen, maar het innerlijk beleefbare kun je wel beleven.

Het is gemakkelijk genoeg om kracht op te roepen, maar het is moeilijk om je van die kracht bewust te worden, als er niet iemand is die haar voor je oproept. En toch is die kracht dezelfde. Als ik u zeg dat u kracht heeft en u erkent dat u haar heeft, dan werkt ze ook.

Als ik zeg: Ik zal krachten voor u gaan oproepen, (u kent dat bekende verhaal wel) dan zeggen de mensen: Die kracht daalt op ons neer. Die kracht is er.

Laten we eerlijk zijn, als die kracht uitgaat, kan ze alleen maar de kracht in u aanspreken. Wat u beleeft, kan nooit de kracht zijn die ik uitstraal; het is datgene wat in u leeft. Dat is het levende en het is ook het onbestembare en het aldoordringbare. Noem dat dan maar God.

De Goden van het verleden zijn gestorven; stuk voor stuk.

Pan heeft zijn fluit allang ergens aan de wilgen gehangen en dertelt nu met een cocktailvorkje rond in een christelijke hel.

Zeus heeft allang zijn plaats met donder en bliksem verruild voor een standbeeld, terwijl in de laboratoria kunstmatig zijn magische banvloeken worden geïmiteerd.

Zelfs de God die alle dingen bepaalde is allang voorbij; hij is dood.

O, ze spreken misschien nog wel over hem of ze citeren hem. Maar denkt u werkelijk dat ergens in de United Nations of waar dan ook God een rol speelt? Dat is toch te gek!

God is dood, lieve mensen, overleden. Overleden aan menselijke zelfoverschatting. Het enige dat overblijft is wat er in de mens leeft.

Niet omdat er geen God is, maar omdat die de enige weg is waardoor die God nog kenbaar en beleefbaar is. Mag ik dan zeggen, dat de levende God in ulieden woont? Als ik dat mag zeggen, dan moet ik ook zeggen, dat de kracht, het scheppingsvermogen, de werkelijkheidsbeheersing zelfs in ulieden woont.

De wereld is niet wat anderen daarvan maken. De wereld is wat uw kracht daarvan aanvaardt. Dat wat in de wereld onaanvaardbaar is, volgens u, wordt door u stilzwijgend toch aanvaard. Daarom bestaat het. Als u het niet doet, dan verandert het.

U bent het die de droomwereld opbouwt die menselijke realiteit heet. U bent de scheppende functie van de kracht die we God noemen. U zult dat altijd zijn. Nu heeft u nog geen begrip van wat u werkelijk bent. Zelfs na de dood duurt het een hele tijd voordat u er precies achter bent hoeveel afleveringen de roman die u 'leven' noemt al heeft gehad. Misschien was u staljongen bij Caligula, gezeten achter de senator (het paard) met stoffer en blik. Caligula had zijn lievelingspaard senator gemaakt. Het was een van de verstandigste senatoren in die tijd.

U bent misschien monnik geweest of een courtesane, heeft vele

mogelijkheden gehad. U kijkt daar naar. Dan moet u niet zeggen: Het zijn allemaal levens. Het is één lijn. Dat ben ik. Dat is mijn besef van leven. Dat is mijn groei van mijn emotionele aanvaarding en verwerping t.a.v. het leven. En als je dat beseft (in de geest kun je dat soms beseffen, een enkeling bereikt het ook op aarde wel eens), dan weet je: in al die levens ben ik het geweest, ikzelf, die heeft gekozen voor de vormen en voor beleven. Ikzelf ben mede bepalend geweest voor elk beeld van de wereld waarin ik heb gewoond inclusief de angsten, de vreugden en alle herinneringen die eraan vastzitten. Pas wanneer ik al die dingen kan samenvoegen en kan maken tot de eenvoudige waarheid van leven, zal ik niet meer worden beheerst door mijn droombeelden.

Wat ik u zeg, hangt direct samen met de tijd waarin u leeft. Het is een tijd vol illusies. Vele mensen zullen, omdat ze niet meer weten waarheen ze gaan ofwel grijpen naar de destructie, danwel grijpen naar de een of andere God, als er maar iemand is die zegt hoe ze moeten zijn, hoe ze moeten leven. Het zijn echter alleen degenen, die hun eigen innerlijke weg van leven vinden, die de toekomst helpen bepalen. Niet door de feiten, maar door de gevoelswaarde, de kracht die zij uit zichzelf op die manier voortbrengen.

U wordt belaagd door vele dromen en angstdromen. Heeft u zich wel eens gerealiseerd hoe sterk op het ogenblik in deze wereld de angst is voor allerlei dingen?

Vooraf niet teveel dit eten, niet teveel dat drinken, niet teveel roken, niet teveel zus, niet teveel zo. Er zijn atomen die gevaarlijk zijn. Niet meer het land bemesten, want dat is .....enz. Zij hebben wel voor een deel gelijk, want de effecten waarin ze geloven maken ze waar. Wordt uw wereld niet door angsten beheerst? Bent u niet voortdurend bezig u te verdedigen tegen iets waarvan u niet eens weet wat het is?

In een dergelijke wereld heeft u houvast nodig. Die houvast kunt u -- hoe goed ze op zichzelf misschien zijn of bedoeld zijn -- niet vinden bij de een of andere vredesbeweging, bij Greenpeace of wat dan ook. Die kunt u alleen van binnen vinden. Daar ligt uw zekerheid, daar ligt uw levende God. Daar ligt uw weg naar een bewustzijn dat niet alleen de toekomst voor zichzelf en anderen nieuwe vorm kan geven, maar vooral een bewustzijn dat zich aan al die gebondenheid van vormen, al die schijn van redelijkheid kan gaan onttrekken om te komen tot een werkelijk besef van alle samenhang en een deel zijn daarvan. Daarom beëindig ik deze cursus met de volgende betrekkelijk simpele verklaring:

Elk levend wezen is een deel van dat wat wij God noemen. Wie zich bewust is van deze kracht heeft geen God buiten zich nodig. Wie zich bewust wordt van datgene wat in hem leeft, kan een harmonie vinden met al wat leeft. Wie in zich aanvaardt dat buiten alle schijn van rede en redelijkheid om, ja, buiten alle filosofische veronderstelling om zelfs er een werkelijke kracht in het ik bestaat die in stilte en in rust spreekt, hij heeft de sleutel gevonden tot de werkelijkheid. U leeft dan beter dan God in Frankrijk. Dan zult u zichzelf niet willen bekleden met macht of waardigheid, omdat u weet dat het voldoende is te zijn en deel te zijn.

Wij danken u voor de interesse waarmee u vele van deze lezingen heeft gevolgd. Wij hopen, dat u er iets in heeft kunnen vinden dat het u mogelijk maakt iets vrijer te worden in uzelf en daardoor iets meer afstand te nemen van de vele stuwende factoren die de maatschappij met haar denkbeelden voortdurend op u afstuurt.

WESAK-BIJEENKOMST.

(juli 1986)

Op deze laatste avond wil ik nog uw aandacht vragen voor al datgene wat er ten aanzien van de laatste Wesak-bijeenkomst zo langzamerhand bekend is geworden. Ik zou u graag mijn visie daaromtrent willen voorleggen.

Velen vinden de manifestatie warrig of verwarrend. Begrijpelijk, dit behoort tot een nieuw stelsel.

In de totale uitstorting van licht komt een aantal effecten naar voren die niet meer horen in een twee-dimensionaal stelsel, maar waaraan een extra dimensie is toegevoegd. Pogingen om dit te interpreteren op de oude manier, moeten uit de aard der zaak tot verwarring voeren.

Er is door verscheidene sprekers en waarnemers nogal veel gesproken over flitsen of bollen van wit licht die zich overal manifesteerden. Laten wij proberen dit te ontleden.

Als je deze punten door een lijn verbindt, dan kom je tot de conclusie dat er een ommekeer of een omwenteling plaatsvindt doordat een groot gedeelte van het menselijk leven en het menselijk bestaan met nieuwe dimensies wordt verrijkt.

Wit licht betekent tevens duidelijkheid, helderheid, scherpte, maar in zekere zin ook een oordeel. De conclusie die daar zonder meer aan te verbinden is, is dan ook: Er zullen op schijnbaar onsamenhangende wijze vele veranderingen, feiten in de wereld plaatsvinden die, als ze later met elkaar in verband worden gebracht een geheel blijken te vormen en aanleiding zullen zijn tot verandering van mentaliteit, van gedrag en zeker ook van invloed zullen zijn op de internationale leefwijze en sfeer zo goed als op de benadering van idealen en geloofspunten.

Er wordt gesproken over een gespleten bundel. Dat is ook weer heel begrijpelijk. Kent u een laserstraal met stroboscopisch effect? Misschien niet. Het betreft hier een geprojecteerde lichtbundel die zichtbaar is, maar die voortdurend wordt onderbroken, zodat ze een trillend verschijnsel lijkt te zijn. Verplaatst ze zich bovendien daarbij tamelijk snel, dan lijkt het alsof je een aantal verschillende stralen naast elkaar ziet. Een dergelijk effect hebben wij geconstateerd bij de uitstorting van de witte of lichtende kracht op en nabij het hoofdaltaar. Aannemende dat er hier geen sprake kan zijn van verdeeldheid in het witte licht, moeten wij dus aannemen dat dit witte licht in feite in beweging is; dat hier een voortdurend veranderende invloed is, als wij ons standpunt en onze waarneming niet kunnen wijzigen.

Nadruk werd ook gelegd op bepaalde golven van groen en blauw licht. De wijzen zijn daar druk over bezig geweest. Zij kwamen tot een verandering van geloofsbeleving of een intensifiëring van geloofsbeleving bij zeer veel mensen.

Het blauwe licht zagen zij als een verandering in wetenschappelijke benadering eventueel gepaard gaande met nieuwe ontdekkingen op z.g. of werkelijk wetenschappelijk terrein. De conclusie zou juist zijn, indien niet rekening werd gehouden met het feit, dat wij hier te maken hebben met verschijnselen die een extra dimensie hebben; waar dus een deel van het erkende moet worden aangevuld met andere facetten.

In dit geval ben ik ervan overtuigd (ik sta daarin niet alleen, ik heb het in de Grote Raad ook gehoord), dat een samenvloeiing van blauw

en groen de feitelijke achtergrond vormt. Er komt een ogenblik, dat datgene wat nu geloof is weten wordt. Er komt ook een ogenblik, dat op grond daarvan datgene wat nu weten heet bewezen wordt veronderstelling of geloof te zijn. Het wijst op een tamelijk sterke omwenteling in denken en benadering zowel in religie als in wetenschap. Wie daarbij bovendien rekening houdt met bepaalde buitenaardse invloeden, die zich op dit moment in de richting van de aarde bewegen, zou zelfs zover kunnen gaan dat hij hier zij het directe, zij het telepathische manifestaties van buitenaardse krachten verwacht.

Ik meen, dat dit laatste inderdaad juist is, ofschoon deze veronderstelling niet wordt gedeeld door de meerderheid van de Grote Raad.

De Grote Raad heeft verder geprobeerd na te gaan wat dergelijke invloeden t.a.v. de aarde zelf zouden betekenen. Niet geheel omschrijvende wat zij daar hebben geconstateerd wil ik toch hun standpunt hier vermelden.

Zij stellen: Er zijn verschillende werkingen in de aarde op gang gekomen welke zich in vulkanisme, wijzigingen van magnetisch veld en eventueel ook in aard- en zeebevingen zullen manifesteren. Het is aan te nemen dat dit begint in de winterperiode op uw halfrond en wel zeer waarschijnlijk vooral in de meer equatoriale en eventueel subtropische zone. Ik heb dit van mijn kant uitgezocht en ik stel het volgende:

Het is duidelijk, dat aard- en zeebevingen zeker niet zijn uitgesloten. Integendeel, er wordt aangenomen dat zomet een zekere frequentie zullen optreden. Ik meen, dat dat ook in deze periode al het geval zal zijn. Ik ga er verder van uit dat aardbevingen van grotere omvang niet zeer waarschijnlijk zijn, omdat de epicentri waarschijnlijk voornamelijk in zee zullen liggen, althans in de eerste 6 maanden van dit jaar.

Ik denk niet, dat vulkanische en andere verschijnselen een werkelijke invloed zullen hebben op de gedragingen van de mensen of dat de denkwijze van de mensen zal veranderen. Wel ben ik ervan overtuigd, dat - maar dat is waarschijnlijk pas na afloop van dit jaar en mogelijk enige tijd zelfs nadat de volgende Wesak-bijeenkomst heeft plaatsgevonden - een grote hoeveelheid stof rond de aarde in circulatie komt en wel in de hogere luchtlagen. Dit zou invloed kunnen hebben op het klimaat, maar het zou zeer zeker daarnaast een deel van de straling kunnen opvangen die op dit moment in te hoge mate doordringt in de aardatmosfeer.

Het nagaan van datgene wat de Orde, de Broederschap en dergelijke groepen zouden moeten doen, lijkt mij op grond van het voorgaande enigszins vermetel. Maar zoals vele ministeries ook hun programma's ontwerpen, ook als ze weten dat ze misschien niet uitvoerbaar zijn, zo schijnt onze geestelijke organisatie in dit opzicht enigszins ambtelijk te zijn ingesteld.

Men heeft zich dan voorgenomen om in te grijpen in bepaalde conflicten op aarde en denkt daarbij vooral aan het zuidelijke halfrond i.c. Afrika en zuid-Amerika. Men meent, dat het hier mogelijk moet zijn om een verandering in menselijke mentaliteit te veroorzaken binnen negen maanden. Ik hoop, dat de heren gelijk hebben en dat de aarde zwanger is van vredelievendheid. Ik zie het nog niet zitten.

Dan heb ik verder geprobeerd om van uit mijn standpunt nog tot een verdere interpretatie te komen. Ik meen, dat er economisch zeer sterke fluctuaties zullen zijn, vermoedelijk binnen 4 maanden vanaf heden. Ik neem aan, dat deze zowel betrekking zullen hebben op prijspeil, lasten als ook op handelsovereenkomsten en het eventueel niet of niet geheel vervullen daarvan.

Bezie ik de situatie politiek, dan moet ik zeggen dat het overlijden van een aantal heren aanmerkelijke verbeteringen zou kunnen brengen in de politieke relaties. Het gevaar daarvoor bestaat weliswaar wel, zoals ook

de Grote Raad heeft geconstateerd, maar zolang zij niet bereid is om hier zelf en daadwerkelijk in te grijpen geloof ik niet dat grote veranderingen in dit opzicht te verwachten zijn.

Politiek, kerk en economie lopen op het ogenblik alle ongeveer 5 jaar achter bij de feiten. Daar is niets aan te doen. Wij kunnen alleen maar aannemen dat verbeteringen mogelijk zijn doordat een nieuwe generatie met een wat andere en als u het mij vraagt een meer gefundeerde benadering van het leven probeert om haar eigen leven en dat van de gemeenschap in te richten op een manier die voor iedereen aanvaardbaar is.

Het zij mij toegestaan, u moogt het afkeuren, hier even op mijn eigen liefhebberijen in te gaan.

Ik heb in een vorig betoog al geconstateerd dat de opvoeding en zeker het onderwijs tegenwoordig absoluut onjuist zijn. Ik wil daarbij verder nog enkele dingen aanstippen.

Het z.g. tolerantie-beleid dat allerzijds wordt gevoerd is in feite een ondermijning van werkelijke zekerheden en orde in de maatschappij. Het geldt zowel ten aanzien van misdadigheid als voor de tolerantie van afwijkend gedrag binnen de gemeenschap. Het is duidelijk, dat hier een nieuw proces moet plaatsvinden waardoor nieuwe gemeenschappelijke normen kunnen worden gevonden die goed functioneren en waarbij vooral ook de bestuurders niet meer uitgaan van hetgeen voor hen emotioneel of zakelijk het meest aanvaardbaar is, maar van datgene wat feitelijk noodzakelijk is. In dit opzicht zie ik nogal wat feilen en fouten.

Als ik Nederland beschouw, dan kom ik tot de conclusie dat, ongeacht de vele besparingen die men zegt te willen doen, in feite de onnodige uitgaven van de staat en de verschillende staatsorganen aanmerkelijk zijn toegenomen en in het afgelopen jaar zijn gestegen met ruim 27 %; wat toch in ieder geval bijna 22 % boven de inflatie-ratio uitgaat. Dit is natuurlijk niet acceptabel.

Daarnaast komen we tot de conclusie, dat er in vele ambtelijke kringen weerstand is tegen een vereenvoudiging van procedures, aangezien dit invloed of werkgelegenheid zou kunnen kosten. Maar als een beleid niet slagvaardig is, als niet onmiddellijk ook via het ambtelijke apparaat kan worden ingespeeld op de behoeften van de burgers, dan is er geen mogelijkheid om een werkelijke verbetering in de maatschappij tot stand te brengen, inclusief de besparingen waarover men spreekt, inclusief de verandering van mentaliteit waardoor een groter en beter zedelijk besef bij de verschillende leden van de gemeenschap kan ontstaan. Ik wijs op deze fouten, omdat ze voor mij symptomatisch zijn voor al datgene wat zich op dit ogenblik in de wereld afspeelt. Er zijn wel normen, maar die hebben geen reële betekenis.

Wanneer een staat, alleen maar omdat zij liever niet ziet dat degenen die het niet met haar eens zijn enige macht bezitten, wapens gaat leveren aan opstandelingen, als zij verder afpersingstactieken probeert te gebruiken, dan moet een dergelijke staat veroordeeld kunnen worden en die staat dan niet zeggen, dat zij op grond van eigen vaderlandsliefde, invloeden en opvattingen daartoe gerechtigd is. Als er een wet bestaat, dan is die wet voor iedereen geldig. Als er een internationale wet bestaat, dan is die voor iedereen geldend. Niemand moet zich aan de wet kunnen onttrekken. Als de wet niet juist of niet rechtvaardig is, dient zij te worden gewijzigd. Men moet haar niet uithollen of proberen haar aan te vullen. Dit alles vindt op dit moment nationaal en internationaal plaats.

Wij zien dergelijke procedures van schijnbaar het oude handhaven en toch lekker nieuwe dingen doen ook in de verschillende kerkgemeenschappen.

Waar gaat het heen? Alleen indien de invloeden, zoals ik ze meen te kunnen interpreteren, inderdaad dit jaar sterk inwerken op de mensheid, kunnen wij verwachten dat er toch het een en ander gebeurt. En dan zal dat voor een groot gedeelte zijn ongeacht de wensen, het streven en de belangen van degenen die menen dat zij de wereld of een deel daarvan besturen.

Het is belangrijk, dat mensen gaan beseffen dat alles berust op wederkerigheid. Je kunt niet van één kant uit alles bepalen maar alleen in samenwerking. Daar waar het samenwerkings-element ontbreekt, ontstaat een voortdurend grotere vervreemding die ten gevolge heeft dat ten slotte degenen, die de maatregelen treffen of de beslissingen nemen, geheel los komen te staan van het volk. Het volk zal zich dan onzeker gaan gevoelen en zal reageren met een absolute minachting en misachting voor zowel de regeerders als ook voor alle bepalingen die ze uitvaardigen, ongeacht of deze op zichzelf nodig en goed zijn of niet.

Ik ben mij ervan bewust, dat dit met God misschien weinig te maken heeft. Maar als wij aannemen, dat plechtigheden zoals die van het Wosakfeest inderdaad een deel van de goddelijke kracht kenbaar maken en gelijktijdig in die kracht ook de samenhang tussen de aarde en bepaalde geestelijke en stoffelijke invloeden van buitenaf, dan moeten wij al deze zaken ook onze aandacht geven.

Het is dwaasheid te veronderstellen dat iemand, die leert zichzelf te uiten en een rekenmachine heeft, in staat zal zijn om werkelijk wat te presteren. Als de rekenmachine niet meer werkt, kan hij niet meer rekenen. Velen die op dit ogenblik schijnbaar zo goed rekenen, kunnen in feite nog niet eens tot tien tellen. Dit is een gebrek aan opvoeding. Het is een gebrek aan benadering van leerstof. Het is een gebrek aan benadering van sociale verantwoordelijkheden. Invloeden, die daarin een wijziging brengen, zullen ongetwijfeld vooral de massa beïnvloeden. Dat is begrijpelijk, instanties zijn traag.

Ik heb u reeds gezegd, dat in bepaalde opzichten instanties en organen ongeveer 5 jaar achterlopen bij de feiten. Dit houdt in, dat ik verwacht dat een steeds grotere discrepantie ontstaat tussen datgene wat officieel goed is, aanvaard is, noodzakelijk is en datgene wat in feite wordt gedaan. En daar ik geloof in de waarde van het witte licht en zeker ook in die meer-dimensionale samenstelling die als kogels werd gesignaleerd of als flitsen door de anderen, meen ik ook te kunnen stellen dat een nieuwe verlichting voor deze wereld aanstaande is.

Een dergelijke verlichting zal mijns inziens zo goed een begrip van God inhouden dat meer is aangepast aan de feiten als ook een benadering van het mens-zijn op een manier die meer is aangepast aan de werkelijke kwaliteiten en de geaardheid van de doorsnee-mens.

Leven is een moeilijke zaak daar ben ik van overtuigd. Ik heb in mijn eigen leven zeer veel fouten gemaakt. Ik zal ook niemand veroordelen, omdat ook hij die maakt. Maar als je reëel wilt blijven, als je de werkelijkheid onder ogen wilt zien, dan moet je constateren dat vele dingen dwaasheid zijn.

Wat heeft u aan een perfect verkeersreglement als niemand zich daaraan houdt? Wat heeft u aan de beste plannen voor de vernieuwing van het onderwijs, als de onderwijzers niet in staat zijn die vernieuwingen werkelijk door te voeren of de leerlingen niet bereid zijn zich daarin te voegen. Wat heeft u aan een verandering van sociale wetgeving, als iedereen uitgaat van het standpunt: plukken waar je maar kunt. O zeker, ze leren dat natuurlijk van de regering die dat uitvoerig doet, maar het is een onverantwoordelijk gedrag zowel van de eenling als van de gemeenschap.

Ik neem aan, dat de witte krachten, dit nieuwe patroon van denken en leven, zichtbaar zal worden in schijnbaar onbelangrijke facetten van de maatschappij.

Ik verwacht grote vernieuwingen in de kunst. Ik verwacht nieuwe benaderingen in bedrijfsleven en bedrijfsvoering, vooral bij kleinere bedrijven. Ik verwacht eveneens klimatologisch enige verandering.

Ik meen, dat deze tezamen zullen voeren tot de vernieuwingen die in dit jaar noodzakelijk zijn wil over ongeveer twee jaar het werkelijke gevaar voor een wereldoorlog of voor een wereldondergang voorbij zijn. Het gevaar is niet groot. Ik wil het hier nadrukkelijk stipuleren, maar het bestaat. Alleen een verandering, die een groot gedeelte van de mensen direct of indirect beroert, zal de zekerheid kunnen scheppen voor een verdere ontplooiing van de mens naar een nieuwe fase van bestaan, een nieuwe samenleving, maar bovenal naar een geestelijke vernieuwing waardoor de contacten tussen wereld en sferen intenser zullen worden, het begrip voor de werkelijkheid van het leven bij allen groter wordt en daardoor ook de levensvulning gezocht kan worden in een erkenning van geestelijke betekenis.

Ik heb gezegd.

TEDERHEID.

Tederheid is een gevoel van verantwoordelijkheid. Het is een emotie die gebondenheid uitdrukt.

Wanneer wij in de hardheid van het leven voortdurend strijden om onszelf te kunnen handhaven, worden wij soms toch beroerd door een tederheid. Wij durven een ogenblik vergeten wie we zelf zijn, wat we zelf willen. Voor een ogenblik beschermend, voor een ogenblik zegenend proberen op te treden voor anderen. Een God die teder^{is}, is geen God. Een God is werkelijk.

Tederheid is een deel droom, een deel emotie, een deel feiten. Dat wil niet zeggen, dat wij tederheid moeten ontberen. Integendeel, laten wij in de erkenning van de ander, in het beleven van de ander (en dan bedoel ik niet een bepaalde andere, maar gewoon allen die rond ons zijn) steeds weer worden getroffen door datgene wat wij kunnen zijn door de vertedering (ook een vorm van tederheid) waarmee wij de schijnbare dwaasheden of zelfs onheusheden van anderen ondergaan.

Als wij daarmee bezig zijn, dan wordt ons steeds meer duidelijk dat in ons een kracht, een eenheid van gevoelens bestaat die in tederheid voor een ogenblik slechts zijn uitdrukking zoekt, maar die in werkelijkheid de bevestiging is van een eenheid, die alle dingen te boven gaat, die ons verbindt met de schijn, met de werkelijkheid, met de eeuwigheid. Daarom is teder zijn belangrijk. Maar het mag nimmer worden tot een verwaarlozing van de werkelijkheid.

Ik hoop, dat deze meditatie, uiteraard uitgesproken door mij en uitgaande van mijn eigen standpunt, mijn eigen denken, mijn eigen wezen toch aanvaardbaar is geweest. Is dat niet het geval, dan beklaag ik mij-

zelf om mijn te kort schieten en u omdat u dat heeft moeten ondergaan. Ik hoop echter, dat de klachten binnen de perken kunnen blijven zodat met een redelijke tevredenheid wij deze cursus hier kunnen beëindigen.

Mij was het meer dan een genoegen op deze laatste avond nog tot u te mogen spreken.

K dank u allen voor de mij gegeven aandacht en spreek de hoop uit dat het materiaal, dat in de cursus is verstrekt, ongeacht of men dat nu gezemel vindt of niet, toch zoveel inhoudt heeft die voor u werkzaam kan zijn dat u daardoor in staat bent de werkelijkheid van uw God beter te benaderen, de innerlijke zekerheid van uw bestaan op te voeren, uw angsten en vooroordelen te overwinnen en zo in te gaan in een grotere wereld met meer betekenis en meer eenheid.

-6-

H O R I Z O N.

Wanneer ik zelf verder ga, dan verplaatst de horizon zich eveneens. Ik ben dus de horizon. Ik ben datgene wat door mijn standpunt bepaalt wat voor mij de einder is. Dientengevolge zal ik nooit achter de horizon kunnen komen. Ik kan alleen mijn horizon verplaatsen. Alleen wanneer mijn wezen hoger wordt, wordt mijn horizon wijder, want zij omvat dan meer. Daaruit kunnen wij één ding leren:

Onze horizon wordt bepaald door ons leven. Hoe bewuster wij ons worden van al datgene wat met ons leven is verbonden, hoe hoger ons bewustzijn wordt. Hoe hoger ons bewustzijn is, hoe wijder onze horizon. Maar willen wij werkelijk van deze beperking van ons gezichtsvermogen worden bevrijd, dan zullen wij eerst afstand moeten doen van de wereld waarin we leven, want pas dan kunnen wij haar van buitenaf beschouwen en als geheel beseffen.

-8-